

לתשומת לבם של יצואני הבקר שלנו

למטוס, אבל אין כל אפשרות לשוות להן מראה נאה, מטופח ומבריק — דבר שאין לזלזל בו כלל בעיסקי ייצוא. מגיעות מבכירות עם טלפיים מגודלות ומעוותות, נגועות טפילי צור וזבובי חרר-הבקר, בעלות תבלול-עין, עטינים בלתי סימטריים, ורבות עם פטמות שרידיות, ממוקמות לעתים גם בין שתי הפטמות הנורמאליות (ולא מאחורי העטין) — דבר שהינו פגם רציני בחלי-בה מיכאנית.

אותם הפגמים שאפשר לסלק בשעת הכשרת הבהמות למשלוח, אמנם מסלקים אותם, אבל זה עולה בטרחה רבה ובהוצאות לא מעטות; אבל אלה שנפסלות ומוחזרות למשק הרי הן גורמות הוצאות מיותרות לחלוטין, בנוסף ל"כאב ראש" למטפלים בייצוא.

יזכרו איפוא בוקרינו שגם עליהם מוטלת הדאגה לקידום הייצוא ואל להם לראות את עצמם כספקים גרידא, שאין זה מעניינם להיות חרדים להשפעת טיב "סחורתם" על גורל ענף הייצוא שעומד בראשית דרכו. אין לבוא, כמובן, בתביעה לייצא את העילית שבעדרינו, אבל אין גם להיתפס לאשליות שהשם הטוב שרכש כבר עד עתה בקרנו בארצות-חוץ מרשה לנו להתעלם מפגמים, שנראים כקטנים (ולפעמים כמעט חסרי-ערך מבחינת כושר ההנבה), בזכרנו שאנו עומדים, ונעמוד גם בעתיד, בתחרות קשה עם ארצות-ייצוא וותיקות, מנוסות ועשירות מאתנו.

ד"ר ש. גיל (פרויליכמן)

רופא ראשי לגמלים והסגרים

מסעם השירותים הווטרנאריים

תחנת-הסגר לוד, ינואר 1967

עדר הבקר הישראלי קנה לו שם בצעדיו הראשונים בשוקי חוץ, וזאת — הודות לרמתם הגבוהה של בוקרינו, שגילו יידע ומסירות בטי-פוח פרת-החלב הישראלית. הביקוש לפרה שלנו גדל והולך; בפרס ישנן כבר חוות בקר-חלב לתפארת שכוננו על הפרה הישראלית-פרי-זית. עתה מגלים עניין בפרתנו גם אילו ארצות באירופה, למרות החשש של החדרת מחלות אסיה לעדרי הבקר שבאירופה, שקיים בחוגי הבוקרים שמה. לגבי היבוא מארצנו, השתחררו כבר פה ושם מהחשש הזה לאחר שמומחים וואטרינריים מחוץ-לארץ השתכנעו ביעילות השירות הווטרנארי הקיים והמבוצע בארץ. כולנו חיים בתקווה שייצוא הבקר יתרחב ויכ-בשו גם שווקים חדשים. מוטל איפוא עלינו לעשות כל מה שביכולתנו כדי לקדם ענף זה לטובת מגדלי הבקר כשלעצמם ולטובת כלכלתנו הלאומית.

לצערי נוכחתי ש"תודעת הייצוא" טרם חדרה במידה מספיקה להכרתם של בוקרינו, ואין הם עושים את הכל למניעת כשלונות בפיתוח היצוא. התרשמתי זו נובעת מנסיוני בטיפול בבקר, המובא לתחנת ההסגר, לפני הישלחו חוצה-לארץ. אצביע על פגמים מסויימים בבהמות הנשלחות לתחנת ההסגר לשם ייצוא, שגורמים לנו בושה ומעמסה יתרה ב"הכשרתן" לקראת המשלוח, ולא פעם אף נאלצים לפסול אילו מבכירות מחמת פגמים שלא החשיבם הבוקרים היצואנים, או שלא שמו לב במידה מספיקה ל"קטנות" כאלה. ראשית כל יש לציין את מראן המלוכלך של רוב העגלות; אמנם משפשפים ומקרצפים אותן בתחנת ההסגר בטרם יעלו אותן

▲ באונברסיטאות אילינוי וקליפורניה חקרו את טיבן של מנות-מזון שלמות. בקליפורניה הרכיבו מנות מזון לפי פרופרציות שונות בין שחת למ"מ, לפי נוסחאות דלהלן: 90% שחת+10% מ"מ, 60:40, 30:70 ו-0% שחת+100% מ"מ. לכל אחד מהצירופים האלה היתה גישה חופשית לקבוצות הניסוי המתאימות, החל מהמלטה ועד לגמר הלאקטאציה. המנה שהורכבה מ-90% שחת+10% מ"מ לא הצליחה לספק את כמות האנרגיה שהיתה דרושה לפרות גבוהות תנובה. המנה ללא שחת לחלוטין (100% מ"מ) הפחיתה את % השומן בחלב הפרות ההולשטיניות עד ל-2.2%. מנת המזון של 60% שחת ו-40% מ"מ נתגלתה כטובה ביותר מבחינת ההנבה. המנה של 30% שחת+70% מ"מ סיפקה יותר מדי אנרגיה, מכפי הדרוש ונגרם ביזבוז בחימרי מזון.